

Arrest

nr. 341 551 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 augustus 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2023 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer R. M., die de Roemeense nationaliteit heeft.

De aanvraag wordt ingewilligd en de verzoekster wordt op 22 augustus 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 juli 2024 deelt het parket van de procureur des Konings te Antwerpen mee dat de verzoekster de echtscheiding heeft aangevraagd en dat de heer R.M. van ambtswege werd geschrapt uit de registers.

Op 16 juli 2024 wordt de burgemeester van de stad Mortsel verzocht om de verzoekster de volgende brief te betekenen:

“(...)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen ambtshalve werd geschrapt door het gemeentebestuur. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt deze persoon vermoed België te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

(...)”

De verzoekster neemt op 28 augustus 2024 kennis van deze brief.

Met een e-mailbericht van 25 september 2024 maakt de raadsman van de verzoekster aan de bevoegde diensten van de verweerder een link over naar een “begeleidend schrijven met stukkenbunde” inzake verzoeksters dossier. In dit bericht wordt uitdrukkelijk gemeld dat de link beschikbaar is tot 31 januari 2025 om 15u00.

Op 1 augustus 2025, met een replybericht op het voormelde e-mailbericht van 25 september 2024, delen de diensten van de verweerder aan de raadsman van de verzoekster het volgende mee:

“(...)

Geachte Meester,

De link die u ons doorzond is thans niet meer beschikbaar. Bovendien aanvaardt onze dienst om veiligheidsredenen en omwille van redenen van bewijsvoering geen links naar externe cloud-services.

Mag ik u dan ook vriendelijk verzoeken mij tegen 08.08.2025 de documenten van uw cliënt in pdf-formaat door te zenden.

*Indien u nog stukken wenst toe te voegen aan het dossier, dan kan dat uiteraard ook.
(...)"*

Op 1 augustus 2025 maakt verzoeksters raadsman, in twee afzonderlijke e-mailberichten, een aantal stukken over in pdf-formaat.

Op 22 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 15 september 2025 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...) 1995

Geboorteplaats: F.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2640 MORTSEL

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 16.02.2023 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 22.08.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Roemeen M. R.M. (...), met wie zij zich vestigde.

Op 03.06.2024 werd de referentiepersoon ambtshalve geschrapt. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt hij geacht het Rijk te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Dat mijnheer effectief in het buitenland verblijft, wordt niet door betrokkene betwist, integendeel, haar raadsman schrijft in zijn brief van 25.09.2024 dat er niet wordt betwist dat mijnheer M. in Roemenië verblijft. Er wordt daarbij aangehaald dat mijnheer zulks zou doen om Medische redenen, maar dat doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk België heeft verlaten. Het feit dat heden toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater van de vreemdelingenwet belet mijnheer niet om later gebruik te maken van zijn recht op terugkeer conform artikel 19 van dezelfde wet, mits hij tenminste aantoonde te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 39, §3 van het KB van 08.10.1981.

Hoe dan ook ligt ontgensprekelijk vast dat Mijnheer M. België heeft verlaten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 16.07.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd haar betekend op 28.08.2024. Daarop mailde betrokkene advocaat op 25.09.2025 een link door naar de cloud "lawcloud" waarop zich documenten zouden bevinden. Op 01.08.2025 werd de advocaat van betrokkene in kennis gesteld van het feit dat de link niet meer beschikbaar was en dat DVZ om veiligheidsredenen en redenen van bewijsvoering geen links naar cloudwebsites aanvaardt. Er werd de advocaat een termijn tot 08.08.2025 toegekend om alsnog de stukken in pdf-formaat over te maken. Er werd hem eveneens meegegeven dat indien hij nog bijkomende stukken aan het dossier wenste te voegen, dat ook kon. Nog op 01.08.2025 zelf werden de volgende stukken doorgemailed:

- Brief advocaat*
- Geboorteaktes + erkenning dochters*
- Huwelijksakte (zowel*
- Albanese als Roemeense)*
- Bijlage 19ter*
- F-kaart*
- EU-kaart referentiepersoon*

- Uittreksel staatsblad
- Attest oprichting
- Certificaat W. P.
- Certificaten O. N. S.
- Certificaat D.
- Attest gezinssamenstelling
- Raadplegingsverslagen 15/11/2018, 07.02.2020, 18.02.2021
- Opnameverslag Dr. D. B. opname 09.01.2020
- Attesten van inschrijving als regelmatige leerling dochters
- Verblijfskaart Verenigd Koninkrijk T. E.
- Medische verslagen T. P.
- Detail tewerkstelling U.
- Attest geen steun OCMW Mortsel
- Certificaten Nederlands
- Inburgeringsattest
- Bewijs deelname participatietraject
- Bemiddelingstraject VDAB
- Medisch dossier T. H.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Na 01.08.2025 werden geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen legaal verblijvende kinderen heeft in België. Haar kinderen T. A. (...) en P. (...) zijn dan wel woonachtig bij hun moeder, geen van beiden is verblijfsgerechtigd. Betrokkene heeft geen andere kinderen. Zij kan zich aldus niet beroepen op het voormelde uitzonderingsregime.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene heeft een aantal medische attesten overgemaakt, waarvan het recentste dateert van 18.02.2021. Daarin wordt melding gemaakt van een chronische medische aandoening. Er wordt in dit verslag eveneens twee mogelijke behandelingen voorgesteld alsook verdere opvolging (zie besluit raadplegingsverslag van 18.02.2021). Gelet op het feit dat dit attest thans meer dan vierenhalf jaar oud is, het feit dat betrokkene geen recentere attesten heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat haar pathologie in de ongunstige zin zou zijn geëvolueerd en het gegeven dat zij thans via een voltijds arbeidsregime aan het werk is waarbij betrokkene geen melding maakt van eventuele redelijke aanpassingen die zij zou behoeven ten gevolge van haar medische problematiek van 2021, is het niet onredelijk te stellen dat haar medische situatie niet het behoud van haar verblijfsrecht rechtvaardigt. Betrokkene stelt sedert 2016 in België te verblijven. Zij diende "even terug te keren" naar Albanië, maar kwam toch terug naar België. Het is eerst en vooral belangrijk te kaderen dat betrokkene niet "even" is moeten terugkeren. Zij werd op 20.04.2018 gerepatriëerd naar Tirana nadat zij een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen omdat ze was uitgeprocedeerd. Betrokkene werd voor deze repatriëring gehoord op 17.04.2018. Zij verklaarde dat zij in België was omdat zij er een zaak had, dat ze een bijkomende week wenste om de papieren voor de zaak in orde te brengen en dat ze kortdags naar Albanië zou vertrekken met haar toenmalige vriend. Dat betrokkene destijds een zelfstandige activiteit ambieerde in de cosmetica-sector wordt door een aantal certificaten, een uittreksel van het Staatsblad en een attest van oprichting gestaafd. Dit leidde echter niet tot een verblijfsrecht. De beroepskaart werd haar geweigerd. Betrokkene zou ook bij de Belgische ambassade te Sofia een verblijfsaanvraag hebben ingediend. Er kan in het paspoort met nr. Bxxx worden vastgesteld dat betrokkene in 2017 regelmatig van en naar de Schengenzone reisde, van een aanvraag bij de diplomatieke post te Sofia is in het dossier geen spoor.

Na haar repatriëring informeerde haar toenmalige advocaat op 24.04.2018 naar een inreisverbod, waarop DVZ hem meldde dat een terugkeer mogelijk was mits het respecteren van de reglementering rond de maximumduur voor kort verblijf en de cool-down periode. Wanneer betrokkene terug in België aankwam kan niet duidelijk uit het voormeld paspoort blijken, maar wel dient opgemerkt te worden dat zij van 08.10.2018 tot 20.12.2018 een cursus Nederlands volgde te Antwerpen, hetgeen minstens voor die periode haar aanwezigheid op het grondgebied aantoonde. Op 13.11.2019 beviel betrokkene van haar eerste dochter A. Betrokkene reisde tussen de geboorte van haar eerste dochter en haar verblijfsaanvraag van 16.02.2023 nog veelvuldig van en naar de Schengenzone, zoals blijkt uit de volgende douanestempels:

- 07.08.2020 IN Macedonië
- 07.08.2020 UIT Macedonië

- 07.08.2020 niet verder te bepalen
- 07.08.2020 Servië Presevo
- 26.02.2021 UIT
- 2X.04.2021 IN Italië
- 23.06.2021 UIT Oostenrijk
- 02.07.2021 IN Nederland
- 30.07.2021 UIT Nederland
- 19.08.2021 IN Macedonië
- 19.08.2021 Servië Presevo
- 20.08.2021 IN Hongarije
- 18.10.2021 UIT Hongarije
- 18.10.2021 IN Roemenië
- 19.10.2021 UIT Roemenië
- 19.10.2021 IN Hongarije
- 18.01.2022 UIT Nederland
- 21.01.2022 IN Hongarije
- 26.12.2022 UIT België

Op haar aanvraag voor een arbeidsvergunning van 25.02.2021 gaf betrokkene aan woonachtig te zijn te Fier in Albanië. Op 16.05.2021 werd betrokkene bij een politieonderzoek in België aangetroffen bij haar "zus", K. K. (zie politieverlag van 16.05.2021). Zij huwde op 03.08.2021 met de referentiepersoon. Op de Albanese huwelijksakte kan men vaststellen dat zowel zij als haar echtgenoot een domicilie opgaven in Xhafzotaj in Albanië. In maart 2022 beviel ze te Antwerpen van haar tweede dochter P. Toch verliet betrokkene op 26.12.2022 nogmaals België om dan uiteindelijk op 16.02.2023 een verblijfsaanvraag in te dienen. Haar echtgenoot werd op 20.01.2023 te Morsel ingeschreven.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat mevrouw kort verblijf in België afwisselde met verblijven in het buitenland. Zij beviel tot twee maal toe in België om daarna terug naar het buitenland te vertrekken, waar ze overigens ook trouwde en aangaf gedomicilieerd te zijn. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat de band met België die betrokkene tijdens de periode tussen 2016 en 2023 had geen dermate nauwe band was dat deze het behoud van haar verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen. Zij zocht in het buitenland naar een partner, trouwde in haar geboorteland en diende pas anderhalf jaar na haar huwelijk de verblijfsaanvraag in op basis van dewelke ze thans het verblijfsrecht geniet. De verblijfsperiodes in België waren eerder pragmatisch van aard (om een verblijfsaanvraag in te dienen, om een zaak op te starten, om te bevallen, om medische zorgen te krijgen, ...). Betrokkene vestigde zich pas definitief in het Rijk in februari 2023. Gelet op het voorgaande kan de verblijfsperiode van 9 jaar in België geen tegenindicatie vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Betrokkene stelt geen banden meer te hebben met haar land van herkomst. Nochtans blijkt uit de stukken in het dossier dat zij er sedert haar aankomst in België in 2016 nog veelvuldig is teruggekeerd – onder meer na de geboorte van haar kinderen, is gedomicilieerd geweest en getrouwd geweest. Zij stelt er geen familie meer te hebben. Haar ouders verblijven immers om medische redenen in België, hoewel ze officieel nog in Albanië gedomicilieerd zijn, waardoor ze niet op hen kan rekenen in haar geboorteland. Echter hebben die ouders voor zover ons bekend nog nooit een verblijfsaanvraag ingediend. Zij werden reeds bij een controle in november 2023 door de politie aangetroffen. Het is niet duidelijk of zij inmiddels al dan niet zijn teruggekeerd naar Albanië zodat het niet uitgesloten is dat zij zich illegaal op het grondgebied van België bevinden. Uit de medische attesten blijkt wel dat betrokkene als vertaler fungeert in de contacten met verschillende medici, waaruit volgt dat ze het Albanees nog zeer goed machtig moet zijn. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling met Albanië moet hebben, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. De familiale band met het land bestaat nog steeds, ook al verblijven haar ouders thans in België, zij zijn er nog steeds officieel ingeschreven en hebben geen stappen genomen om hun verblijf in België te regulariseren.

Naast Albanië heeft betrokkene ook nog een sterke familiale band met Roemenië alwaar haar echtgenoot thans verblijft. Betrokkene geeft geen verklaring waarom zij niet samen met haar echtgenoot naar Roemenië is teruggereisd en dit ondanks diens medische problemen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene nog steeds als een familielid van een burger van de Unie beschouwd dient te worden. Het huwelijk met de referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene en haar kinderen zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moeten krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld zijn van de Roemeense referentiepersoon en die Roemeen aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Betrokkene is tewerkgesteld voor L. Voorheen verrichte ze interimwerk. Ze heeft ook meerdere certificaten behaald in de sector van de esthetica en doorliep een traject bij de VDAB. Via haar huidige tewerkstelling ontvangt ze voldoende inkomsten om te voorzien in haar eigen behoeften en die van haar kinderen, wat zonder meer een positief element is. Echter vormt economische stabiliteit slechts één aspect van het integratieproces en volstaat dit gelet op het gebrek aan familiale banden met legaal in het Rijk verblijvende personen en de weinige elementen die kunnen wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) niet om haar verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene legt een attest van inburgering en stukken voor waaruit blijkt dat zij taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit slechts de eerste stappen vormen naar haar socio-culturele integratie in de Belgische samenleving. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ze stelt zeer goed geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. Verschillende personen zouden hiervan kunnen getuigen, maar er ligt niet één getuigenis voor in het huidig dossier. Er wordt slechts een document overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene inburgeraars heeft geholpen met hun vragen rond computers, internet en smartphones. Het gaat hier om 18 uur, gespreid over twee weken. Deze activiteit is te beperkt om te kunnen spreken van een blijvend engagement op socio-cultureel vlak.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat hoewel de kinderen van betrokkene respectievelijk in 2019 en 2022 geboren zijn, er sedert mevrouw haar verblijfsaanvraag heeft ingediend in februari 2023 nog geen stappen zijn gezet om de verblijfssituatie van de kinderen te regulariseren. Het is nochtans in hun belang dat ook zij zouden kunnen terugvallen op een verblijfsrecht. Dit stilzitten van betrokkene getuigt niet van de wil om haar eigen integratie en die van haar kinderen te bewerkstelligen. Enerzijds bestendigt mevrouw hiermee een illegale situatie, anderzijds toont zij met haar gedrag aan dat zij geen belang hecht aan het volgen van de regels rond toegang en verblijf van vreemdelingen. Dat deed zij in het verleden niet, door het bevel dat haar werd gegeven om het grondgebied te verlaten niet te eerbiedigen, en doet zijn nog steeds niet nu zij niet poogt de situatie van haar kinderen te regulariseren. Het volgen van de wetten van het gastland is een kernelement binnen het integratieproces van de vreemdeling. Betrokkene heeft daar klaarblijkelijk moeite mee. Dat de kinderen ingeschreven zijn aan een onderwijsinstelling doet daar geen afbreuk aan. Nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen ook de lessen effectief bijwonen.

Wat de gezinstoestand van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat haar Roemeense echtgenoot thans in zijn geboorteland verblijft. Zoals eerder aangegeven maakte ze geen gewag van een einde van de relatie. Ze staat sedert 03.06.2024 als alleenstaande in het Rijksregister ingeschreven, maar uit het administratief dossier blijkt dat haar kinderen A. en P. alsook haar ouders bij haar zouden verblijven. Noch haar kinderen, noch haar ouders genieten thans verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Haar ouders verblijven in België om medische redenen, maar verschijnen heden niet in onze dossiers. Zij hebben voor zover ons bekend geen verblijfsaanvraag ingediend. Ook voor de kinderen is voor zover wij weten geen verblijfsaanvraag lopende. Hoe dan ook raakt deze beslissing niet aan de gezinscel van betrokkene met haar kinderen en haar ouders. De huidige beslissing is immers geen verwijderingsbeslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op de schending van de artikelen 42^{quater}, § 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, van het redelijkheid- en evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster verwijst naar de relevante rechtsregels en geldende principes die in casu gelden:

Artikel 42^{quater}, § 1, 2° Verbljwswet stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

Artikel 42quater, § 1, derde lid stelt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RVS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist ook dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen.

Tweede onderdeel,

Naar aanleiding van de ambtshalve schrapping van de echtgenoot van verzoekster werd haar d.d. 28.08.2024 een brief betekend tot uitnodiging nuttige elementen kenbaar te maken tot behoud van haar verblijfsrecht.

Reeds d.d. 25.09.2024 maakte de raadsman van verzoekster een link over met toegang tot de stukken die verzoekster wenste over te maken aan haar dossier.

Deze link was geldig tot 31.01.2025, maar liefst 4 maanden.

De raadsman van verzoekster werd d.d. 01.08.2025, bijna een jaar later, in kennis gesteld van het feit dat de link via dewelke stukken werden overgemaakt niet beschikbaar was.

Het is duidelijk dat verwerende partij gedurende de periode van bijna één jaar, het dossier van verzoekster ongeroerd heeft gelaten.

In de mail gericht aan de raadsman van verzoeker werd een termijn van amper 8 dagen toegekend om alsnog stukken in pdf-formaat over te maken. Er werd de raadsman eveneens meegegeven dat indien verzoekster nog bijkomende stukken aan het dossier wenste te voegen, dat ook kon.

Nog op 01.08.2025 zelf werden de desbetreffende stukken doorgemailed.

Desalniettemin ontving verzoekster een beslissing tot beëindiging verblijf d.d. 22.08.2025, amper 20 dagen na het bericht waarbij werd medegedeeld dat bijkomende stukken nog aan het dossier konden worden toegevoegd.

Bij het eerste schrijven d.d. 28.08.2024 van verwerende partij werd verzoekster 30 dagen toegekend om nuttige stukken over te maken.

Bij het tweede schrijven d.d. 01.08.2025 werd amper 8 dagen toekend aan verzoekster. De mail werd ook rechtstreeks aan de raadsman van verzoekster gericht waarbij door verwerende partij geen de redelijke praktische haalbaarheid voorop wordt gesteld.

Verwerende partij is hierbij uitermate onzorgvuldig.

Uit gevestigde praktijk van verwerende partij blijkt immers dat verzoekers die een uitnodiging ontvangen om nuttige elementen kenbaar te maken ten vroegste één maand en vaak enkele maanden nadien pas een beslissing tot beëindiging ontvangen (nr. 288 608 van 8 mei 2023; nr. 284 303 van 6 februari 2023; nr. 269 795 van 15 maart 2022; nr. 269 844 van 15 maart 2022).

Verzoekster heeft aldus niet afdoende de kans gekregen om haar actuele situatie aan te kaarten, waardoor verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Bovendien is de situatie van verzoekster ook dermate veranderd.

Verzoekster kocht inmiddels een woning aan (stuk 4).

Zij is in verwachting van haar derde kindje, waarbij de bevalling verwacht wordt op 17.01.2026 (stuk 5).

Verder werd verzoekster zelfstandige in bijberoep waarbij zij haar eigen BV oprichtte "E. L." (stuk 6 en 7).

Ondertussen behield zij haar tewerkstelling (stuk 8).

Haar kinderen volgen nog steeds voltijds en regelmatig onderwijs te Antwerpen (stuk 9).

Verwerende partij neemt na minder dan twee weken, hetgeen op geen enkele manier afdoende is om alle nodige stukken over te maken en al dan niet te beoordelen, een beslissing tot einde van verblijf.

De bestreden beslissing schendt dan ook de hierboven aangehaalde rechtsregels.

Derde onderdeel,

Zoals gesteld, is de situatie van verzoekster dermate gewijzigd in de periode na de initiële brief d.d. 28.08.2024 van verwerende partij.

Zij ging er immers van uit nadat zij de nodige stukken die zijn op 25.09.2024, een jaar geleden, overmaakte aan de bevoegde diensten afdoende waren om haar verblijfsrecht te kunnen behouden.

Verzoekster verwijst hierbij wederom naar het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel dat inhoudt zij erop vertrouwd dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat zij - bij het uitblijven van enige beslissing - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat verwerende partij een andere beslissing zal nemen. In casu aldus een beslissing tot einde van verblijf.

M.a.w. verzoekster mocht, door het niet handelen van verwerende partij, erop vertrouwen dat haar verblijfsrecht behouden werd.

Verzoekster heeft haar leven in België vervolgens op reguliere wijze voortgezet. Zoals voorheen vermeld kocht zij een woning, richtte een vennootschap op, werd zij opnieuw zwanger, ...

Zij bouwde het leven wat zij inmiddels had opgebouwd in België verder uit.

Alle belangen van verzoekster bevinden zich in België.

Verwerende partij is nalatig door bijna één jaar te wachten nadat zij het onderzoek zijn gestart tot mogelijke intrekking van verblijf en de stukken werden overgemaakt.

Het overgaan tot het nemen van bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

Vierde onderdeel,

Verder stelt verwerende partij in de mail gericht aan de raadsman van verzoekster "indien u nog stukken wenst toe te voegen aan het dossier, dan kan dat uiteraard ook".

Het is allesbehalve duidelijk welke exacte stukken dit zou moeten betreffen.

Moest verzoekster duidelijk op de hoogte zijn gesteld, zoals in het eerste schrijven d.d. 16.07.2024, dan had zij de desbetreffende stukken evenwel nog kunnen overmaken.

Verwerende partij schendt hiermee de motiveringsplicht.

Vijfde onderdeel,

Artikel 42quater, §1 derde lid Verblijfwet stelt volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verwerende partij stelt dat er een gebrek is aan elementen die wijzen op de integratie op sociaal en cultureel vlak.

Met betrekking tot de gezins- en economische situatie verwijst verzoekster naar het tweede en derde onderdeel.

Verzoekster herhaalt nogmaals dat zij een woning aankocht en in verwachting van haar derde kindje is.

Verder werd verzoekster zelfstandige in bijberoep waarbij zij haar eigen vennootschap oprichtte en behield in de tussentijd zij haar tewerkstelling.

Haar kinderen volgen voltijds en regelmatig onderwijs te Antwerpen.

Het betekent bovendien niet omdat de kinderen van verzoekster geen verblijf genieten in België dat zij alhier geen gezinsleven hebben opgebouwd.

Aldus is verzoekster wel degelijk geïntegreerd. Al haar belangen zijn hier, enkel haar zieke echtgenoot, waarmee zij tot op vandaag nog steeds mee gehuwd is, verblijft buiten zijn wil gedurende bepaalde periodes in Albanië.

Verwerende partij heeft, eveneens met inachtneming van het tweede en derde onderdeel, niet afdoende gemotiveerd in overeenstemming met artikel 42quater, §1, derde lid verblijfwet.

Zesde onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling."

Verzoekster heeft al haar belangen in België. Zij heeft hier haar tewerkstelling, een vennootschap, een woning, ...

Haar kinderen gaan hiernaar school.

Bovendien is verzoekster opnieuw zwanger. Gezien verzoekster gehuwd is met een EUburger zal hun kindje eveneens de Roemeense nationaliteit kunnen bekomen.

Verzoekster verblijft bovendien sinds 2016 in België. Zij is hier volledig verankerd.

Het feit dat zij af en toe terugkeert naar Albanië ondergraaft dit op geen enkele manier.

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Verwerende partij stelt dat uit het dossier blijkt dat verzoekster geen gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Er rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoekster bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. Eil RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers privé- en gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Verzoekster is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het tweede en derde onderdeel.

Er werd geheel geen fair-balance toets gedaan door verwerende partij.

Verzoekster benadrukt dat zij haar leven hier in België heeft, zij heeft hier haar woning, tewerkstelling, kinderen, vennootschap, ouders, ...

Verwerende partij motiveert niet en is niet afdoende zorgvuldig m.b.t. het gezins- en privéleven van verzoekster in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd”

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur alle door verzoeksters aangehaalde elementen en bewijsstukken ten einde haar verblijfsrecht te kunnen behouden, uitvoerig heeft bestudeerd en besproken. Conform artikel 42quater §1-4° van de Vreemdelingenwet kan derhalve verzoeksters verblijfsrecht beëindigd worden indien zij geen uitzonderingsgronden aanbrengt, quod non.

De bestreden beslissing luidt als volgt (eigen vetschrift):

(...)

Verzoekster weerlegt met haar ongestaafd betoog die motivering op generlei wijze.

Verzoekster betwist niet dat haar Roemeense echtgenoot niet meer in België verblijft en sedert 03.06.2024 van ambtswege is geschrapt. Zij toont thans niet aan in welke mate er thans een gezinsleven zou kunnen zijn tijdens dewelke een kind verwekt zou kunnen worden.

Waar zij kritiek uit aangaande de behandelingsduur van de procedure conform artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, toont zij niet aan in welke mate dat artikel een termijn zou bevatten binnen dewelke het Bestuur een beslissing dient te nemen. Het kan het Bestuur niet ten kwade geduid worden een zekere behandelingsduur te nemen ter bestudering van verzoeksters dossier.

Waar zij verwijst naar de mail gericht aan haar raadsman waarin werd gesteld: “indien u nog stukken wenst toe te voegen aan het dossier, dan kan dat uiteraard ook”, en stelt dat het allesbehalve duidelijk is welke exacte stukken dit zou moeten betreffen, dient te worden opgemerkt dat dit stukken betreft die, zoals reeds aangehaald in de brief van 16.07.2024 aangaande het socio-economisch onderzoek, verzoekster nuttig, nodig of relevant acht voor het behoud van haar verblijfsrecht. De bewijslast dienaangaande is vrij en komt aan verzoekster toe.

Waar verzoekster een schending van artikel 8 EVRM tracht aan te halen, blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat het Bestuur hieromtrent uitvoerig gemotiveerd heeft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeksters verblijfsrecht van meer dan die maanden kon worden ingetrokken. De bestreden beslissing gaat verder in op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In de mate verzoekster die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen merkt verwerende partij op dat zij thans in gebreke blijft om concrete elementen bij te brengen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster toont

niet aan met welke elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat het Bestuur op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in al de onderdelen niet ernstig.”

2.3. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen.

Middels de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht als echtgenote van een Unieburger, en dit met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster eveneens de schending aanvoert, luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° (...);

4° (...);

5° (...).

6° (...).

7° (...);

8° (...).

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...).

§ 3. (...).

§ 4. (...).

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet verplicht de verweerder niet om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van de burger van de Unie die uit het Rijk is vertrokken. Het gaat immers om een “*kan*”-bepaling, hetgeen een discretionaire beslissingsbevoegdheid aanduidt.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dient de verweerder bij de beslissing om (al dan niet) een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie rekening te houden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Uit het bepaalde in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, volgt dat de verweerder het betrokken familielid daartoe schriftelijk dient te horen teneinde met kennis van zaken te

kunnen beslissen of het aangewezen is dat het verblijfsrecht alsnog wordt behouden gelet op de concrete elementen inzake “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet luidt met name als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder de verzoekster met een brief van 16 juli 2024 (met kennisname op 28 augustus 2024), overeenkomstig artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, schriftelijk heeft uitgenodigd om haar hoorrecht terzake uit te oefenen middels de volgende brief:

“(…)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen ambtshalve werd geschrapt door het gemeentebestuur. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt deze persoon vermoed België te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/…) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

(...)

Met een e-mailbericht van 25 september 2024 maakt de raadsman van de verzoekster aan de bevoegde diensten van de verweerder een link over naar een “*begeleidend schrijven met stukkenbundel*” inzake verzoeksters dossier. In dit bericht wordt uitdrukkelijk gemeld dat de link beschikbaar is tot 31 januari 2025 om 15u00.

Op 1 augustus 2025, met een replybericht op het voormelde e-mailbericht van 25 september 2024, delen de diensten van de verweerder aan de raadsman van de verzoekster het volgende mee:

(...)

Geachte Meester,

De link die u ons doorzond is thans niet meer beschikbaar. Bovendien aanvaardt onze dienst om veiligheidsredenen en omwille van redenen van bewijsvoering geen links naar externe cloud-services.

Mag ik u dan ook vriendelijk verzoeken mij tegen 08.08.2025 de documenten van uw cliënt in pdf-formaat door te zenden.

Indien u nog stukken wenst toe te voegen aan het dossier, dan kan dat uiteraard ook.

(...)

Zoals de verzoekster pertinent aanvoert, blijkt dat de verweerder en diens diensten, na de ontvangst van het e-mailbericht van 25 augustus 2024, met daarin de actieve weblink naar de stukken die de verzoekster wenste over te maken ter verantwoording van het behoud van haar verblijfsrecht, gedurende bijna een jaar niets heeft gedaan totdat er op 1 augustus 2025 wordt vastgesteld dat de weblink niet meer actief is. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat de diensten van de verweerder in de maanden volgend op het door de raadsman van de verzoekster verstuurd bericht en tot 1 augustus 2025 enig gevolg hebben gegeven aan het voormelde e-mailbericht met daarin de weblink naar de door de verzoekster neergelegde stukken.

Wanneer op 1 augustus 2025 het dossier van de verzoekster wordt bekeken, wordt vastgesteld dat de weblink niet meer actief is en wordt aan de advocaat van de verzoekster gevraagd, mede om veiligheidsredenen, om de overgemaakte stukken in pdf-formaat over te maken. Verzoeksters raadsman krijgt hiervoor een termijn van slechts acht dagen. Hieraan wordt nog toegevoegd “*Indien u nog stukken wenst toe te voegen, dan kan dat uiteraard ook*”.

Op 1 augustus 2025 maakt verzoeksters raadsman, in twee afzonderlijke e-mailberichten, de eerder via de weblink (die vier maanden geldig was) ter beschikking gestelde stukken over in pdf-formaat. Reeds op 22 augustus 2025 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

De verzoekster kan worden gevolgd dat zij onvoldoende de kans kreeg om haar actuele situatie aan te kaarten, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De Raad stelt immers samen met de verzoekster vast dat het verzoek om de (eerder reeds overgemaakte én de bijkomende) stukken over te maken niet aan haarzelf, maar enkel en rechtstreeks aan haar raadsman werd verzonden. De verweerder diende er zich in dat geval van bewust te zijn dat de raadsman van de verzoekster de kans moet krijgen om de verzoekster zelf te contacteren met de vraag of zij nog bijkomende stukken wenste neer te leggen in het kader van het hoorrecht, waarbij vervolgens de verzoekster zelf ook nog een redelijke tijd moet hebben om de nodige stavingstukken te vergaren omtrent haar actuele situatie, meer bepaald omtrent haar actuele “*gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin (z)ij bindingen heeft met (haar) land van oorsprong*” (cf. artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet). Het is niet redelijk en niet zorgvuldig om slechts een termijn van acht dagen te geven om dit alles te realiseren, daar waar de diensten van de verweerder eerst bijna een jaar lang niets hebben ondernomen in verzoeksters dossier en er aldus zelf van aan de oorzaak liggen dat de verstrekte weblink niet meer geldig was.

De verweerder handelt voorts evenmin als een zorgvuldig optreden bestuur door vervolgens reeds twee weken na het verstrijken van de onredelijk korte termijn van acht dagen de bestreden beslissing te nemen, zonder een redelijke termijn af te wachten die de verzoekster daadwerkelijk in staat stelt om nieuwe stukken betreffende haar actuele situatie te vergaren en over te maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de op 1 augustus 2025 overgemaakte pdf-documenten dezelfde stukken zijn als deze die eerder via de op 25 september 2024 overgemaakte weblink werden verstrekt. Het gaat om dezelfde 30 bijlagen als deze

vermeld in de begeleidende brief van 25 september 2024. De verweerder diende zich dan ook bewust te zijn van het gegeven dat hij op 22 augustus 2025 niet beschikte over een geactualiseerd dossier teneinde met kennis van zaken te beslissen of verzoeksters actuele *“gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin (z)ij bindingen heeft met (haar) land van oorsprong”* al dan niet het behoud van het verblijfsrecht kan rechtvaardigen, hetgeen hem nochtans toekwam in het licht van artikel 42*quater*, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen.

Het gegeven dat de verweerder alle door de verzoekster overgemaakte elementen en bewijsstukken (ten einde haar verblijfsrecht te kunnen behouden) uitvoerig heeft bestudeerd en besproken, neemt niet weg dat de verweerder, gelet op hetgeen voorafgaat, onzorgvuldig handelt door verzoeksters dossier eerst bijna een jaar te laten liggen, waardoor de op 25 september 2024 verstrekte weblink niet meer geldig was, om daarna niet aan de verzoekster zelf maar aan haar raadsman een onredelijk korte termijn van amper acht dagen te geven om de eerder verstrekte stukken én eventuele andere stukken over te maken en door vervolgens reeds snel de bestreden beslissing te nemen zonder over enige *update* te beschikken van verzoeksters actuele situatie in het licht van de in artikel 42*quater*, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om rekening te houden met (onder meer) verzoeksters actuele *“gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin (z)ij bindingen heeft met (haar) land van oorsprong”*.

Waar de verweerder stelt dat er geen wettelijke bepaling is die voorschrijft binnen welke termijn een beëindigingsbeslissing moet worden genomen, merkt de Raad op dat de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dit geenszins vereist. In tegendeel geldt het zorgvuldigheidsbeginsel bij ontstentenis van enige wettelijke bepaling. De verweerder dwaalt overigens waar hij stelt dat er geen vervaltermijn is voorzien. Artikel 42*quater*, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat de beëindigingsbeslissing moet worden getroffen binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

Bovendien kan de verweerder niet ernstig voorhouden dat het hem niet kan worden ten kwade geduid een zekere behandelingsduur te hebben genomen ter bestudering van het dossier. *In casu* blijkt immers dat de verweerder eerst gedurende bijna een jaar lang geen enkele actie heeft ondernomen in verzoeksters dossier om vervolgens ‘snel snel’ een beslissing te nemen zonder er zich om te bekommeren dat de nodige actuele gegevens voorliggen om met kennis van zaken te beslissen of een behoud van het verblijfsrecht al dan niet is gerechtvaardigd. De verzoekster brengt thans bij het verzoekschrift overigens wel degelijk een aantal nieuwe stukken bij waaruit blijkt dat haar gezins-, economische en gezondheidstoestand is gewijzigd, doch het komt de Raad als annulatierechter niet toe om in de plaats van het bevoegde bestuur te beslissen of deze stukken al dan niet pleiten voor het behoud van het verblijfsrecht.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 augustus 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE